

106

ZARZĄDZENIE MINISTRA TRANSPORTU, ŻEGLUGI I ŁĄCZNOŚCI

z dnia 12 kwietnia 1988 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie używania pojazdów samochodowych do celów służbowych.

Na podstawie art. 26 ustawy z dnia 27 listopada 1961 r. o transporcie drogowym i spedycji krajowej (Dz. U. Nr 53, poz. 297 i z 1984 r. Nr 53, poz. 272) i w związku z pkt 10 załącznika nr 8 do rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 30 grudnia 1987 r. w sprawie określenia kompetencji niektórych naczelnych i centralnych organów administracji państwowej, zastrzeżonych w szczególnych przepisach ustawowych dla organów zniesionych oraz o zmienionym zakresie działania (Dz. U. Nr 42, poz. 250), zarządza się, co następuje:

§ 1. W zarządzeniu Ministra Komunikacji z dnia 29 czerwca 1987 r. w sprawie używania pojazdów samochodowych do celów służbowych (Monitor Polski Nr 19, poz. 165) wprowadza się następujące zmiany:

1) w § 1 w ust. 2 w pkt 3 wyrazy „Ministrowi Oświaty i Wychowania” zastępuje się wyrazami „Ministrowi Edukacji Narodowej”;

2) w § 4 w ust. 1 wyrazy „Ministra Komunikacji” zastępuje się wyrazami „Ministra Transportu, Żeglugi i Łączności”;

3) w § 5 ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Służbowym samochodem osobowym może kierować osoba zatrudniona w charakterze kierowcy lub pisemnie upoważniona przez kierownika jednostki organizacyjnej do kierowania danym samochodem; kierownikowi jednostki organizacyjnej upoważnienie takie wydaje odpowiednio:

- 1) w jednostce (zakładzie) budżetowej — jednostka nadrzędna,
- 2) w spółdzielni — właściwy organ spółdzielni,
- 3) w organizacji społecznej dotowanej z budżetu państwa — jednostka nadrzędna.

W przedsiębiorstwach państwowych decyzję o kierowaniu przez siebie służbowym samochodem osobowym podejmuje dyrektor po zasięgnięciu opinii rady pracowniczej.

2. Pracownikowi nie zatrudnionemu na stanowisku kierowcy, któremu powierzono kierowanie służbowym samochodem osobowym, przysługuje dodatek do wynagrodzenia z tytułu kierowania samochodem oraz wykonywania dodatkowych czynności związanych z jego obsługą codzienną i eksploatacją w wysokości od 50 do 110 zł dziennie, jednakże nie więcej niż 2700 zł miesięcznie. Jeżeli pracownik nie wykonuje obsługi codziennej, wysokość dodatku powinna być zmniejszona o kwotę od 15 zł do 35 zł dziennie.”

4) w § 6 w ust. 2 pkt 1—3 otrzymują brzmienie:

„1) samochodu osobowego:

a) o pojemności skokowej silnika do 900 cm³ — 18,00 zł,

b) o pojemności skokowej silnika powyżej 900 cm³ — 26,00 zł,

2) motocykla — 9,00 zł,

3) motoroweru — 5,50 zł.”;

5) w § 7 w ust. 2:

a) pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) za używanie motocykla i motoroweru — do 320 km,”

b) dotychczasowy pkt 3 skreśla się,

6) w § 9 w ust. 3 dodaje się na końcu zdanie:

„W odniesieniu do dyrektorów przedsiębiorstw państwowych zgodę na zwiększenie limitu wydaje organ założycielski.”

7) w § 10 w ust. 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) prawo korzystania z pojazdu jednostki (także jako kierujący); w razie skorzystania z takiego pojazdu obowiązany jest do zwrotu kosztów przejazdu na warunkach pełnej odpłatności, niezależnie od ponoszonej odpowiedzialności służbowej, a jeżeli użycie pojazdu nastąpiło na podstawie decyzji kierownika jednostki — tylko do zwrotu odpowiedniej części kwoty ryczałtu zgodnie z zasadami określonymi w § 8 ust. 2,”

8) dodaje się § 10a w brzmieniu:

„§ 10a. Zasady używania przez pracowników własnych pojazdów do celów służbowych, określone w § 6—10, stosuje się również do pracowników używających pojazdy stanowiące własność osób trzecich, pod warunkiem że właściciel wyraził zgodę na użycie jego pojazdu do celów służbowych.”

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i ma zastosowanie do ustalania należności za używanie pojazdów do celów służbowych począwszy od dnia 1 lutego 1988 r.

Minister Transportu, Żeglugi i Łączności: J. Kamiński